

**Φασούλης και Περικλῆτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.- Ἐμπρός, εμπρός, βρέ Περικλῆ...

Π.- Ποῦ με πήγαίνεις;

Φ.- Ἐλα...

ἢ ἐκλογαῖς ἐκώρυσαν και μ' ἔσφιξε ἡ τρέλλα.

Μὴ στέκης σάν κοπρόσκυλο και ἴσ'τὸ ποδάρι σήκω
νά πάμε ἴσ'τὸν Σταυρόπουλο, ἴσ'τὸν Κατσανδρῆ,

[Νίκο,

νά ἴδουμε τόσα μούτσουνα, ν' ἀκούσουμε παρλάταις,
νά μᾶς χαιδέψουν τρυφερά ἴσ'τους ὄμους και ἴσ'της

[πλάταις,

νά μαζευθοῦν τριγύρω μας κουμπάραις και κουμπάροι,
ὁ κάθε ὑποψήφιος δίκους του νά μᾶς πάρη
και νά μᾶς λέγη συγγενεῖς και φίλους ἐκ τῶν πρώτων
μὲ διαχύσεις φλογεράς περιπαθῶν ἐρώτων.

Σήκω νά λησιμονησωμε τὰ τόσα ἔσφιξικά μας,
νά σφιζωμε τὰ χέρια των, νά σφιχουν τὰ δικά μας,

νά πιουμε τὴν ρετσίνα των, νά πιουμε τὸ ρακὶ των,
ἔμετς γιὰ τὴν υγεία μας κ' αὐτοὶ γιὰ τὴ δίκη των,

ν' ἀνοίξωμε κατάστιχα, μητρώφα και λιμπρέτα,
μὲ τρόπο νά σουφρώσωμε καμπόσα τσιγαρέτα,

σὲ λαστιχένο καναπέ τὰ πόδια σου ν' ἀπλώσης,
νά λάβης μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰς διαδηλώσεις,

ν' ἀνάψης ἕνα φώσφορο, νά ρίξης ἕνα σμπάρο,
ἴσ'τὸ ζήτω νά ξεσβερκωθῆς, νά κἀνης τὸν κουμπάρο,

νά φᾶς καμπόσαις ματσουκαῖαις και πλοπολλαῖς νά δώσης,
ἢ με καμμία πιστολιὰ και σὺ νά τὰ κορδώσης,

νά τρέχη πίσω σου σωρὸς Παρέδρων και Συμβούλων
και νά σοῦ κἀνουν ἔλοι των τὸν γνῶριμον και δοῦλον,

μὲ τὸ κερᾶλι ξεσκεπο νά γονατίξουν ἴσ'μπρός σου
και σὺ με δέκα δάκτυλα ν' ἀρχίξης τὸν σταυρὸ σου,

και νά θαρρῆς, βρέ Περικλῆ, πὸς ἀφανῆς αὐ μὲνης,
ἀλλ' ἔμωσ ἐν ἀγνοία σου ἀεῖξεις και σημαίνεις,

και γιὰ νὰ τρέμουν Σύμβουλοι και Πάρεδροι ἴσ'μπροστά σου
και τόσο νά παρακαλοῦν τὴν Ἐξοχότητά σου,

σημαίνει πὸς και σὺ ἴσ'μπορεῖς τὰ δόντια σου νά τρέξης
και εἶσαι μέγας ἄνθρωπος χωρὶς νά τὸ γνῶριξης.

Ὅλας τὰς ἄλλας, Περικλῆ, τοῦ βίου μας ἡμέρας
μὲ ὄνειρ' ἀρετρωμένα και με χρυσᾶς χιμαῖρας,

καθεῖς ἐν τέλει κύριος εμπρός μας ἄς φουσκῶνη,
ἄς βλέπομε τὸν ἥλιο μας θοδὸ ἀπὸ τὴν σκόνη,

ἄς παίζωμε σάν Ἴσπανοὶ τῆς νύκτας μαντολινα,
ἄς τρώμε γιὰ τὴν βρεῖ και λίγη καθελαῖνα,

ἄς μὴ φυτρώνη γύρω μας και πράσινο χορτάρι,
ἄς μᾶς ζυγίζουν τὸ νερὸ με τὸ μαργαριτάρι,

ἄς ἐλεμεθα τὰ πόπαιδα τοῦ Δήμου και οἱ μούλοι
και τῶν πρῖσταμένων μας θεράποντες και δοῦλοι,

ἀλλ' ἔταν ἔμωσ ἐργεταὶ ἡμέρα ἐκλογῶν
τότε κ' ἔμετς ἄς ρίπτομεν μακρὰν μας τὸν ζυγὸν

κ' ἄς λέγωμεν ἴσ'τους ἄρχοντας ἐτὴν κλάρα ποῦ τὴν [πάτε;

γνῶριζομεν πὸς πάντοτε πολὺ μᾶς ἀγαπᾶτε
και πὸς ἐπαγαγέμισαν με χῶμα τάντερά μας,

μὰ τώρα προσκυνήσετε και ἤλεθ κ' ἡ σειρά μας.
Τώρα κ' ἔμετς θὰ γίνωμεν κυρίαρχοι μεγάλοι

και ὁ καθέννας ἀπὸ ἴσ'μᾶς τὴν πίστι σας θὰ βγάλη,
και σεις θὰ μᾶς φιλήσετε τῶν παπουτσιῶν τῆς φτέρνας

και θὰ τσουγκρίσετε με ἔμᾶς ποτήρια ἴσ'της ταβέρνας,
και ἄξωμε μετ' ἴσ'τὰ σπήγια σας ἢ καθεμιά μαγάρα

και ποῦρα θὰ μᾶς δώσετε και ἀκριβὰ τσιγάρα,
κ' ἂν σεις δὲν μᾶς τὰ δώσετε τὰ πέρνομε μονάχοι

σάν Ἐλλήνες εἰλεύθεροι και Μαραθωνομάχοι,
κ' εἰς ἔλους θὰ ὑπόσχεσθε κολόκουρα και δῶρα,

και ὄση σκόνη πάτησαν τὰ πόδια μας ὡς τώρα
ἔμετς θὰ σᾶς τὴν φέρωμε ἴσ'τὰ σπήγια σας πεσκέσι

κ' ἀνοίξετε τῆς πόρταις σας και καθεμιά μας θέσι,
και βαρβατίλα θὰ βρωμᾶ πολλή ἴσ'τὰ σπητικὰ σας,

ποῦ δὲν θὰ ἔχουν γλυτωμὸ μ' αὐτὴν τὰ δουλικὰ σας,
και κάθε ὑπερήτης σας και καμμετὰ σας τσοῦπα

ἔως ἴσ'της ἄλλαις ἐκλογαῖς θὰ στέχη με τὴν σκοῦπα.
Τώρα ὁ ἀφήσετε και σεις τὸ σοβαρὸν σας ὕφο,

τώρα θὰ καταλάβετε τὸ τί σημαίνει ψῆφος,
πὸς ὁ κυρίαρχος λαὸς δὲν ξερεῖ χωρατὰ,

κ' ἂν πρὸς καιρὸν ἢ δράσις του ὄλιγον σταματᾶ,
ἀλλ' ἔμωσ ἐργεταὶ σιτημῆ, ποῦ τὸν προτᾶξ ἢ φύσι

νά καταθραῦνη ἐπιπλα προγόντων και ἀλύτεις,
μέσᾳ ἴσ'του κάθε ἀρχοντος νά φτῶνη τὸ σαλόνι,

ἀνίτων τὰ ξεράδια του ἐπάνω των ν' ἀπλώνη,
και τὰ ἐντὸς τῆς μύτης του ἴσ'τους τοίχους των νά ρίχνη

νά μένουνη Συνταγματικῆς εἰλευθερίας ἰγγη.
Ναὶ, ἀδελφέ μου Περικλῆ κ' ἀγαπητῆ κοπρίτη,

σῆκω νά πάμε ἴσ'του Μελλᾶ και εἰς ποῦ Φρεαρίτη,
ἀλλὰ και ἴσ'τον Φιλήμονα και εἰς τὸν Σουμαριπα,

και σ' ἔλους ζήτω ρῶναζε και παλαμάκια κτύπα.
Εἰς τὸν καθένα πρόσχε κ' εἰς πάντας διδὲ πίστιν

κ' ἄμφοδελαις εἰς αὐτοὺς μὴν ἔχης ἐλαχίστην,
φαντάσου δὲ, βρέ Περικλῆ, κ' σὺ κ' οἱ ἄλλοι ἔλοι

πὸς ἢ Ἀθῆνα ἔγινε ὡς εἶδος περιβόλι,
ποῦ σάν τὸν Ἐξαργόπουλο βαστᾶς τὴν ταμπακέρα σου

και μαπαῖεις μέσα ξένωκατος νά πάρης τὸν αἶρα σου.
Φαντάσου πὸς κατακυλιᾶ σὲ τοῦτο τὸν καιρο

ὡσάν κρυστάλλι γάρφαρο κ' ἀθάνατο νερὸ,
και πᾶς σωρὸς ὑδραυλικὸς τραβῶντας τὰ μαλλιά

ἄλλου πηγαῖνει, Περικλῆ, γιὰ νά εὐρῆ δουλεῖαι.
Φαντάσου κήπους κρεμαστοὺς και μετ' ἴσ'τους ὑπόνομους,

φαντάσου με Μωσαϊκὰ ψηφιδωτοὺς τοὺς δρόμους,
ποῦ τὰ παπούτσια του ποτὲ κανεῖς νά μὴ γραλιζῆ,

Ταρλαμπούμα, τραλαλά,
θλοι άσπρο του Μελά.

και κάθε Πέρσης λουστρατζής, που τώρα θησαυρίζει, νά πάρη τὸ κασόνι του και ἔπως τὸν Ἰσάσπη νά φύγη μὲ τὰ τέσσερα και νά τὸ κόψη λάσπη. Φαντάσου πὼς εἰσέρχεται χειμῶνα ἢ και θέρος ὡς ἐν ἀνάγκη ἄνθρωπος εἰς τῆς ἀνάγκης μέρος, και πὼς ἐκ τούτου ἄρωμα ἐκπέμπεται γλυκὺ, που δὲν σοῦ κάνει δρεῖξιν νά φύγης ἀπ' ἐκεῖ, κι' ἔταν τὸ μοσχολόγημα ἐκεῖνο ἐνθυμηταί παρακαλεῖς νυγήμερὸν εὐκοίλιος νά εἶσαι. Φαντάσου τὰ Ἡλύσια πὼς βλέπεις, μπεχλιθάνη, φαντάσου και εἰς τὸν Τρελλὸ ἀπάνω συντριβάνη, φαντάσου δένδρα μὲ χρυσὰ τῶν Ἑσπερίδων μῆλα, φαντάσου τόσους ποταμούς, ὅπου νά γίνη νίλα, φαντάσου ἔ,τι ἀγαπῆς, φαντάσου ἔ,τι θέλεις, σὺν ἄνθρωπος του ραχατιοῦ και σὺν Ρωμηὸς τεμπέλης. Ἄλλ' ἔμωψ ἔ,τι φαντασθῆς μὲ οἶστρον φλογερὸν φαντάσου τὸ πὼς γίνεται εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, που ἔρισκεται κι' ἡ ἐκλογὴ ἀπάνω εἰς τὴν βράσι, διότι, ἔταν ἡ βοή κι' ἡ φούρια τῆς περάση, θέ ὄης και πάλι γύρω σου σωρούς ἀπὸ σκουπίδια και πάντοτε θα γίνωνται τὰ ἴδια και τὰ ἴδια, ὡς που οἱ θεοὶ Ἀρχάγγελοι, ἐνοπέροντες τὸν τρόμον, σαλπίζουν τὴν συντέλειαν τῶν αἰωνίων νόμων. Καὶ τότε πῶς τὸ στόμα σου, που σοῦ τὸ ἔχουν φράζει, εἰς τὸν ὑπερτατον Κριτὴν τοιαῦτα ὀ ἀναμάρτη :

Ἐφώναξα και μοῦδωσαν μαγλάρωμα γερό,
ἔβρωσα και μὴν σταλιὰ δὲν ἔβρωσα νερό,

ἀνέπνευσα κι' ἐμίρσια τῆς Βούτας τοῦς σωλῆνας,
ἐπείνασα και μοῦφεραν νά φάγω καββαλίνας,
εἶχα μεγάλους πνεύμονας και τώρα πάσχω φθίσιν,
εἰζήτησα βοήθειαν και μ' ἄφησαν 'στὴν φύσιν,
πῆγα 'στὸν Αἰδονόπουλο νά κόψω μαῦρα ρουχα
κι' ἡ σκόνη μου τὰ ἔκανε ποῦ μου 'φονάζαν γιοῦχα,
ἤμουν γυμνὸς ἐν φυλακῇ κι' ἔνα δὲν ἤβρα φίλον
νά μὲ σκεπάση μὲ χλωρὸν συκομωρέας φύλλον,
ἤθελα φῶς κι' ἐσκότισαν τὸ φῶς μου τὰ φανάρια,
ἐπλάσθην δίπους κι' ἔμεινα μὲ ξύλινα ποδάρια,
ἤμουν Λυγκεὺς και μ' ἔκαμαν νά γίνω Τερετσίας
γιὰ νά ψηφίω 'στὰ στραβὰ τοῦ Δήμου τοῦς Μεσσίας.»
Αὐτὰ θα πῆς πρὸς τὸν Κριτὴν και θα σοῦ πῆ ἐκεῖνος:
εκαλὰ νά πάθης, μασκαρῶ, σὺν ἤσουν τέτοιο κτήνος.»
Πᾶμε λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, 'στὰ σπήτια νά τὸ ριζώμε
και νά ἰδοῦμε πᾶς κι' ἐμεῖς ποῖόν θα ὑποστηρίξωμε.
'Στὸν Νικο τὸν Καλλιφρονᾶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης
τὴν συνδρομὴν του ἔδωσε ὁ δυνατὸς ὁ Βάλλης,
ὁ δὲ Λεβίδης, Περικλῆ, ἀναφανδὸν κηρύττει
ἔ,τι δὲν εἶναι μοναχὰ ὄπερ τοῦ Φρεαρίτη,
και στέκει ὁ Σταυρόπουλος κι' ὁ Κατσανδρῆς μας κλαῖων,
διότι τοῦς παραίτησε ὁ μέγας Ναπολέων,
και παραίτονται σήμερον ἀπὸ τὴν νέαν πάλην,
ἀλλ' ὕστερα μετανοοῦν και θέλουν ψήφους πάλιν.
'Ὁ δὲ Φιλῆμων ἔχασε Παρασκευὴν και Τρίτην
κι' ὡς φίλους τὸν Σταυρόπουλον ζητεῖ και Φρεαρίτην.
'Ἐλάτε, λέγει πρὸς αὐτοῦς, μὴ φαίνεσθε γαῖοι,

ἐλάτε νὰ ἐνώσωμεν τοὺς ψήφους μας μαζί, πᾶρετε σεις τοὺς ψήφους μου καὶ δώστε τοὺς δικούς σας, ποὺ νὰ τρομάξῃ ὁ καθεὶς, τὸ γεγονός ἀκούσας, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ ἐλθῇ ἰσοψηφία καὶ ὁ Τιμολέων Δήμαρχος νὰ ἔγῃ καὶ ἡ συντροπία. Ἀσιμένιος παρεδῆθησαν τὴν πρότασιν οἱ ἄλλοι καὶ ἡ συμμαχία τῶν τριῶν ἐσήκωσε κεφάλι, καὶ οἱ φίλοι ἔγιναν κοινοὶ καὶ ἀπὸ τὸ Κωστή τὸ σπῆτι πηγαίνουν ἔσταν Φιλήμονα καὶ εἰς τὸν Φρεαρίτη, καὶ ἀπὸ τούτους ἔπειτα ἔσταν Κώστα Ζαναπάνε καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς ἀθάκοπα τὰ χέρια των κτυπᾶνε, καὶ πέφτουν τόσα μάσκουλα καὶ μυδραλιοβόλοι καὶ τέλος πάντων γίνονται μαλλίᾳ κουβάρια εἰσι.

Π.—Κί ὁ Κατσανδρῆς;

Φ.— Ὡς σύμμαχος καὶ αὐτὸς καταζητεῖται, ἀλλ' ὅμως τὰ ἐσάστισε καὶ πότε παραίτηται, καὶ πότε πάλι σκέπτεται τὸ φύλλο νὰ γυρίσῃ ἢ ἔσταν τριῶν τὴν μέθοδον καὶ αὐτὸς νὰ προσχωρήσῃ.

Π.—Καὶ πῶς σοὺ φαίνεται, μωρὲ, ἡ νέα τριανδρία;

Φ.— Ἰσχυροτάτη ἀληθῶς, γενναία καὶ ἀνδρεία.

Σὺ πῶς τὴν βλέπεις, Περικλῆ;

Π.— Ὅχι πολὺ τυχαίαν καὶ μ' ἐνθυμίζει, Φασούλη, τὴν Ρωμῆν τὴν ἀρχαίαν, τὸν μέγαν Ὀκταδιόν, τὸν Λέπιδον, καὶ Ἀντώνιον, ποὺ εἶχαν ἀπὸ μέσα των τὸ ἱερὸν διαμόνιον.

Ἄμμι ὁ Σουμαρίπας μας τί κάνει ὁ καυμένος;

Φ.— Ἐκεῖνος μένει μοναχὰ ἐγκαταλελειμμένος. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μου ἔσταν ἀδυνατούς στρέφω καὶ πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν καὶ ἀδυναμίαν τρέφω, ἐγὼ σὲ λέγω, Περικλῆ, καὶ ὡς τῶν ἀνδρῶν δὲν τὸ εἶπα, πῶς ξεσπαθῶν φανερὰ ὑπὲρ τοῦ Σουμαρίπα.

Π.—Κί ἐγὼ μαζί σου, Φασούλη...

Φ.— Εὐοί λοιπὸν ὁ Γράκχος, ὁ Σουμαρίπας ὁ λιγρὸς καὶ τοῦ νεροῦ ὁ Βάκχος.

Π.— Ἄν ἐγγὺς Δήμαρχος, αὐτὸς θὰ παύσῃ ἡ ἀνυδρία.

Φ.— Ἄς γίνῃ καὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς τρεῖς μιὰ νέα τριανδρία.

Π.—Ναί, ναί, ἄς γίνῃ... ζήτω μας... τὰ ἔχω σὰν χαμένα...

Φ.— Πᾶρε καμπόσα φώσφορα καὶ ἔλα μαζί μ' ἐμένα νὰ νοιώσῃς τὴν ἀξίαν σου, νὰ νοιώσῃς τὴν ἰσχύν σου, καὶ νὰ δροσίσῃς μὲ νερὸ τὴν καύσαν ψυχὴν σου.

Ἐμπρός, ἔμπρός, πᾶς ὀρνήμιος ἐλλέτω μεθ' ἡμῶν...

Π.— Ἄμμι ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων—Καλαμῶν;

Φ.— Παραίτησε, βρὲ Περικλῆ, καὶ Μύλους καὶ Καλαμάς καὶ βγάλε τὸ λαργύγι σου καὶ κτύπα τὰς παλάμας.

Τὸ ζήτημα τῶν ἐκλογῶν πᾶν ἄλλο καταπνίγει... ἰδοὺ, ἡ κάλπαις ἐρθασαν καὶ ἡ ἐκλογὴ ἐπιτελεῖται...

διαδηλώσεις, φώσφορα, καὶ κόσμου χαλασμός, στὰς Ἐπαρχίας πόλεμος καὶ λαίλαψ καὶ σεισμός,

σκοτώνεται καὶ σφάζεται ἀνηλεῶς τὸ κράτος καὶ νίπτει ὁ Θεόδωρος τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος...

Ἄθως, Ἐλληνας, εἰμι ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦτο, καὶ ἀν' ἀπέρτη ζυλοκόπημα καὶ ἀν' δουλειᾷ κνοῦτο,

καὶ ἂν τινάζουν μερικοὶ καὶ πέταλα καὶ κῶλα, ἐγὼ οὐδετερότητα ἐκήρυξα εἰς ὅλα.

Ἐμπρός καὶ σὺ στὰς ἐκλογὰς νὰ ἐργασθῇ: ἐκθύμως νὰ δοῦμε πρὸς τὴν διάβολο θὰ γίνῃ καὶ ὁ Δήμος...

ἀνάστα, φίλη μου ψυχῆ, σὺν κούτσουρο μὴ στέκης, φανὸς καὶ σὺ μὲ τὸν λαὸν σωτῶς ντεληφυσέκης.

Τὸν Σουμαρίπαν Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν κηρύττω. Π.— Ὅρε καμπόσαις χαστούκαίς καὶ ὁ Σουμαρίπας ζήτω.

Σύμβουλοι Δημοτικοὶ ὑπὲρ πάντας λαϊκοί.

Μέσα ἔσταν τὸση ζάλη, ἔσταν τόσο νταβατοῦρι, γιὰ Σύμβουλο προτεῖνον τὸν Σπύρον τὸν Μερκούρη, ποὺ τὸ Νοσοκομῖον δοκίμιος διεύθυνει καὶ ἄριστος ἔσταν δρόμος κανένα δὲν ἀρίνει, ὅπου φωνὴ νομίζει τὸ μᾶτι του πῶς ἔχει, καὶ γιὰ τῆς ξένας: ἐνομοιξὶ βάζει φτερά καὶ τρέχει, μὲ λεβεντιά, μὲ γῶσι, μὲ θέλησι, μὲ ἄρρος, καὶ εἶναι μέσα σ' ὅλα καὶ πωτὸς μας κομπάρσος. Ἄσπρο καὶ μὲ τὰ δαδ' αὐτοῦ εἰς τὸν γιαντῶν Μερκούρη, ἀλλοῦς αὐτοῦ πρέπει ἔξω ἔσταν ῥάχη μὲ τοικουρί.

Μὰ καὶ τὸν προσφιλεῖ μας Κατοίμπαν τὸν πάν, ποὺ πῆγε ἄρον ἄρον γιὰ ψόνιχ' ἔσταν Πικρίσι, κανένα; ψυφῶρος στιγμὴ μὴ τὸν ξεγᾶνῃ, καὶ Σύμβουλος νὰ εἶναι σὺν μᾶς Ζαναγυρίστῃ.

Ἄσπρο ἔσταν Λεονάρδου, τὸν Μήτρο τὸν γνωστὸ, ποὺ χαιρετᾷ τὸν κόσμο μὲ στόμα γαλακτῶ, ποὺ πᾶχει τετρακόσα καὶ τοῦτος τὰ μαλαὰ καὶ ὀπίσκειται ἔσταν Δῆμον ἀρέλιμα πολλὰ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἄσποι ποιετῆς Πολέμους, ὁ τόσον τρυφερός, ὁ πλούσιος εἰς ἄστρον καὶ μάλα γλαφυρός, ἀναλαμβάνει τὴν τῶν Ἀττικῶν Μουσείων, ἀρξάμενος τοῦ ἔργου μετ' οἰωνῶν αἰσίων, τοιάτῃς δεῖ θὰ φέρῃ λαμπρὰς μεταρρυθμίσεις, ὅπου θὰ τὸ διεκδέχῃ χωρὶς νὰ τὴν γωρίσῃς. Θὰ ἐργασθῶν εἰς τοῦτο πολλοὶ διακτεπεῖς καὶ εἰκόνας δεῖ θὰ ἔχῃ συχνὰ τῆς προκοπῆς, καὶ ἔτσι θὰ γίνῃ πράγμα καὶ τερατοῖα φέλλον καὶ ἀνάγνωσμα τῆς μόδας ἔσταν ἓνα καὶ ἄλλο φέλλον.

Ἄσποι ὁ προκομμένος, ὁ Γεωβόργος δηλαδὴ, τοῦ Ἀστῆος συντάκτης καὶ μὲ μαλαὰ παιδί, ὁπότεν ἐξετάσεις ἔσταν Νομικὰ ἐσθλάτος καὶ ἐγένετο διδάκτωρ καὶ ἐν πρότοις ἀβουκάτος, ἐρ' ὅ καὶ κάθε φίλος ἐκ μέσης τὸν συγκαίει καὶ ὁ Ρωμῆος ἐπίσης μὲ τῆς καρδίης τὸ χέρι.

Ἄσποι ἡμεῖς τῶν ὀσῶν ὄσῶν κᾶνω — πᾶς ἔσταν σπῆτι μου ἀνίθη,
ἔσταν Νεάπολι ἀνάτω — καὶ ἀπὸ τούτου συναρῶν
μὲ ἐνοτοχέτω ἔσταν, — δεῖ ἔσταν λάλη τρεῖς ἔσταν ἔσταν,

μὲ ἰσημιον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χίρα δίχως ἀδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.